

opusdei.org

Prelato laiškas (2011 birželio mėn.)

Dievo garbinimas daro žmogų didį. Taip teigia Prelatas birželio mėnesio laiške, kuriame gilinasi į Eucharistijos vertę.

2011-08-19

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Prieš keletą metų per katechezės pamokėlę vaikams, kurie ruošėsi priimti pirmąją Komuniją, Benediktas XVI aiškino Dievo

garbinimo prasmę. „**Garbinti**, – sakė jis, – **reiškia pripažinti, kad Jėzus yra mano Viešpats, kad Jėzus man rodo kelią, kuriuo turiu pasukti, man liudija, kad gyvensiu gerai tik tada, jei pažinsiu Jo nurodytą kelią, tik tada, jei eisiu keliu, kurį Jis man nurodė. Tad garbinti reiškia sakyti: „Jėzau, esu Tavo ir einu paskui Tave. Nenorėčiau prarasti šios draugystės, šios vienybės su Tavimi“.** Taip pat galima sakyti, kad garbinti iš esmės yra apkabinti Jėzų ir Jam sakyti: „**Esu Tavo ir prašau, kad ir Tu visada būtum su manimi**“ [1].

Pasirinkau šį tekstą, nes toks paprastas atsakymas atskleidžia esmę nuostatos, kurią kaip Dievo kūriniai esame skolingi savo Kūrėjui. Manau, kad ji galėtų tapti vienijančia visų švenčių, kurias minime ateinančiomis savaitėmis, gija: garbinimo dvasia ir dėkingumu

Viešpačiui už visa, ką Jis mums suteikė ir tebetiekia.

Vakar buvo Švč. Mergelės Marijos Apsilankymo šventė. Šventosios Elžbietos žodžiai Dievo Motinai, kuri savo tyriausiose iščiose nešiojo Jėzų Kristų, rodo gilų įsikūnijusio Žodžio garbinimą. Po kelių mėnesių Jėzaus pagarbinti atėjo paprasti piemenėliai ir iškilūs vyrai, kurie atkeliavo į Betliejų atsiklaupiti prieš žydų Karalių. Šventasis Matas pasakoja, kad įėję ten, kur sustojo žvaigždė, rado Kūdikį ant Motinos rankų ir „*parpuolę ant žemės jį pagarbino*“ [2].

Žemės didieji atsiklaupia ir garbina Kūdikį, nes dvasinio tikėjimo šviesos dėka jie atpažino patį Dievą. O štai nuodėmė, ypač mirtina, yra priešingas dalykas: nenoras pripažinti Dievo, nenoras klauptis prieš Jį, bandymas – kaip Adomo ir Ievos žemiškame rojuje – tapti „*kaip Dievas, kuris žino, kas gera ir kas*

pikta“ [3]. Mūsų pirmieji tėvai, puikybės pilni, troško būti visiškai nepriklausomi nuo Dievo. Šėtono sugundyti, nepanoro pripažinti savo Kūrėjo viršenybės nei Jo tėviškos meilės. Tokia yra pati didžiausia žmonijos, visų laikų vyrų ir moterų nelaimė, primena šventasis Paulius *Laiške Romiečiams*. Apaštalo žodžiais, anų stabmeldžių kaltė buvo „*bedievystė ir neteisybė, kai teisybę jie užgniaužia neteisingumu*“ [4], nepripažinti Dievo kaip Viešpaties ir Jo negarbinti, nors jiems buvo atsiūsta nemažai išorinių ženklų. Pažinę Dievą per Jo kūrinijos stebuklus, „*jie negarbino jo kaip Dievo ir jam nedėkojo, bet tuščiai svarstydami paklydo ir neišmani jų širdis aptemo*“ [5].

Ši tragedija įgauna ryškius kontūrus dabartinėje visuomenėje bent jau didesnėje pasaulio dalyje. Nenoriu perdėti ir nesu pesimistas; atvirkščiai: negalime nepripažinti šio

fakto, kuris turi mus paskatinti
džiaugsmingai skleisti Tiesą. Dar
kartą pabrėžiu: daugelyje šalių tarp
įvairiausios padėties žmonių
garbinimo esmė išnykusi, tad tikrieji
krikščionys su antgamtišku ir
žmogišku optimizmu esame
pakviesti atgaivinti šios nuostatos,
vienintelės tinkamos žmonėms –
Dievo kūriniam. Jei tautos
negarbina Dievo, jos garbins pačias
save įvairiais istorijoje žinomais
būdais – valdžia, malonumais,
turtais, mokslu, grožiu,
nesuvokdami, kad visi šie dalykai,
atsieti nuo galutinio tikslo – Dievo,
išnyksta: „*Juk kūrinys be Kūrėjo
pranyksta*“ [6], skelbia Vatikano II
Susirinkimas. Todėl svarbiausia
naujosios evangelizacijos užduotis
yra padėti aplinkiniams iš naujo
atrasti garbinimo būtinybę ir
prasmę. Ateinančios Žengimo į
Dangų, Sekminių ir švč. Kristaus
Kūno ir Kraujo šventės yra tarsi
kvietimas „**iš naujo atrasti**

eucharistinio garbinimo vaisingumą (...), būtiną sąlygą sulaukti vaisių (Plg. Jn 15, 5), ir neleisti, kad mūsų apaštališkoji misija apsiribotų nevaisingomis pastangomis, bei pasiekti, kad ji taptų Dievo meilės liudijimu“ [7].

„Tebūnie tavo malda visada nuoširdi ir tikra Dievo garbinimo išraiška“ [8], rašė mūsų Tėvas knygoje „Kalvė“. Kiek daug garbinimo akimirklų pasitaiko dienos metu, jei gyvename sąmoningai! Nuo darbo paaukojimo ryte iki dienos peržvelgimo vakare visa mūsų diena gali ir turi virsti malda, mūsų Dievo pagerbimu.

Šventosios Mišios visų pirma yra Švenčiausiosios Trejybės garbinimas per Jėzų Kristų ir susivienijus su Juo. *Gloria* giesme dėkojame Dievui „už Jo didžią šlovę“: ne už mums suteiktas malones, bet už tai, kad Dievas yra ir kad Jis yra didis. *Sanctus* giesme

kartu su angelais ir palaimintaisiais skelbiame: „Šventas, šventas, šventas Viešpats, galybių Dievas“, tai – žodžiai, kuriuose slypi viena iš aukščiausių Dievo garbinimo formų. Dažnai įvairiomis progomis kreipiamės į Švenčiausiąją Trejybę malda: „*Garbė Dievui Tėvui, ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai*“. Nuolatinis priklaupimas priešais tabernakulį – sąmoningai, iš visos širdies, kaip patardavo šv. Chosemarija – irgi yra puikus garbinimo būdas.

Kiekvienas iš jūsų, mano dukterys ir sūnūs, turite ieškoti savojo būdo kas dieną su užsidegimu priartėti prie Dievo ir parodyti Jam sūnišką ir dukterišką pagarbą. Kartais to pasieksite trumpa malda, galbūt pasirinktu iš Psalmių ar kitų įkvėpimo suteikiančių šaltinių, ypač iš Evangelijos; kartais posakiais, kurių mus mokė mūsų šventasis Įkūrėjas, kai norėdamas, kad nuoširdžiai garbintume Dievą,

atverdavo savo širdį ir perspėjo, jog turime patys stengtis siekti artumo su Viešpačiu. „***Tegu kiekvienas sukalba, ką nori, – aiškino, – nes trumpa karšta malda yra tarsi meilė iš pirmo žvilgsnio, pagyra, kaip sako mano gimtinėje, pagyrimas. Jei mylite, jūsų nereikia mokyti ypatingų formuluočių: tikslūs žodžiai kiekvieną akimirką jums patys ateis į širdį ir į lūpas***“ [9].

Šiomet daug kur Kristaus Kūno ir Kraujo šventė minima birželio 26 d., per liturginę šv. Chosemarijos šventę. Šis sutapimas mane užlieja džiaugsmu, nes mūsų Tėvas be galo mylėjo Šventąją Eucharistiją. Siūlau šią dieną – arba ketvirtadienį prieš tai tose vietovėse, kur tą dieną švenčiamas Kristaus Kūno ir Kraujo šventė – išgyventi šią didžią šventę (geriausiai būtų, jei dalyvautumėt eucharistinėje procesijoje) taip, kaip mūsų Įkūrėjas, kuris Danguje per

amžius garbina Švenčiausiąjį Jėzaus Žmogiškumą.

Popiežius Benediktas XVI atkreipia dėmesį, kad vienas iš pagrindinių šios šventės eucharistinės procesijos akcentų yra „**atsiklaupiti priešais Viešpatį ir Jį garbinti. Garbinti Dievą Jėzų Kristų, kuris tapo duona, laužiama iš meilės, yra pats geriausias ir veiksmingiausias vaistas nuo vakarykštės ir šiuolaikinės stabmeldystės.**

Atsiklaupiti priešais Eucharistiją yra laisvės išpažinimas: tas, kuris nusilenkia Jėzui, tas negali ir neturi klauptis prieš jokią žemišką valdžią, kad ir kokia ji būtų galinga. Mes, krikščionys, klaupiamės tik prieš Dievą, prieš Švenčiausiąjį Sakramentą, nes žinome ir tikime, kad jame gyvas vienintelis tikras Dievas, sukūręs pasaulį ir jį taip mylėjęs, kad paaukojo savo vienatinį Sūnų (Plg. *Jn 3, 16*) [10].

***„Kokia graži šiais laikais
nuolatinė visų laikų krikščionių
malda priešais šventąją Ostiją!
Garbink, liežuvi, Paslaptį
garbingojo Kūno ir nuostabiojo
Kraujo, kurį visų Tautų Karalius,
gimęs iš Motinos iščių, praliejo,
kad išgelbėtų pasaulį (Giesmė
Pange lingua). Būtina atsidavus
garbinti šį slėpiningąjį Dievą (plg.
Adoro te devote): Jis yra tas pats
Jėzus Kristus, gimęs iš Mergelės
Marijos, tas pats, kuris kentėjo ir
buvo paaukotas ant Kryžiaus, tas
pats, iš kurio perverto šono tekėjo
vanduo ir kraujas (plg. Ave
verum)“ [11].***

Kai atsiklaupiame prieš Jėzų Kristų, įsikūnijusį Sakramente – slypintį tabernakulyje ar pastatytą ant altoriaus, garbiname Kalvarijos Pasiaukojimo Auką, atgyjančią šventų Mišių metu. Eucharistijos garbinimas Mišiose ir ne jų metu nėra priešingi dalykai. Atvirkščiai, jie

darniai vienas kitą papildo. „Iš tiesų Eucharistijoje Dievo Sūnus susitinka su mumis ir trokšta susivienyti. Eucharistinis garbinimas yra ne kas kita, kaip akivaizdi eucharistinės šventės tąsa, kuri pati savaime yra didi Bažnyčios garbinimo išraiška (...). Garbinimas ne šventų Mišių metu tęsia ir sustiprina šį liturginį šventimą“ [12].

Tad ateinančiomis savaitėmis dar uoliau puoselėkime pagarbą Šventajai Eucharistijai. Dėkime visas pastangas įsiklausyti į Dievo Žodį, į Šventojo Rašto apmąstymus, liturgines giesmes, maldas, kurias kiekviena ir kiekvienas kalbame priešais Švenčiausiąjį Sakramentą. Ir, kaip moko liturgija, stenkimės tylos akimirkas užpildyti tikru vidiniu pokalbiu su Kristumi Šventojoje Ostijoje, iš širdies į širdį. Kokia puiki proga paklausyti mūsų Tėvo Patarimo! „**Priklaupkite su didesne**

*meile sveikindami Viešpatį įeidami
ir išeidami iš Centro. Ir nors
garsiai nieko nesakydami,
kreipkitės į Jį širdimi: Jėzau, tikiu
Tavimi, myliu Tave; atleisk visiems
savo vaikams, kurie nemokėjome
būti ištikimi... Sakykite, kas jums
tuo metu šauna į galvą,
impulsyviai: nemokysiu jūsų
žodžių, tarsi būtumėt trimečiai
vaikai. Kiekvienas mokėsit savaip
kreiptis į Viešpatį; o jei
nemokėjote, dar išmoksite.*

*Ne kartą kalbėjome apie
asmenines trumpas maldas,
kurias kiekvienas stengiamės
susikurti. Jie yra pagarbinimas,
susižavėjimo, džiaugsmo, meilės,
entuziazmo šūksnis; meilės, kuri
išsiveržia iš sielos gelmių (...)!
Visada svarbiausia meilė ir
atsidavimas“ [13].*

Neslėpsiu, kad neretai prisimenu
žodžius, kuriuos išgirdau sakant šv.

Chosemariją: „Kiek šlovės pavogiau iš Dievo!“, nes manė, kad galėjo uoliau besąlygiškai tarnauti Švenčiausiajai Trejybei. Ar mes puoselėjame šį *Deo omnis gloria* užsidegimą? Ar dori mūsų siekiai? Kaip aukojame Viešpačiui kasdienius ir nekasdienius dalykus?

Birželio 25 d. minėsime dar vieną pirmojo Opus Dei kunigų įšventinimo sukaktį. Trys mūsų Tėvo vaikai, kurie 1944 m. buvo pašventinti į kunigus – kunigas Alvaro, kunigas Jose Maria, kunigas Jose Luis – nesunkiai atsisakė sėkmingos esamos ir būsimos pasaulietinės karjeros ir pasekė Dievo balsu, kuris juos per mūsų Įkūrėją kvietė į kunigystę. Toks poelgis jiems nebuvo joks *pasiaukojimas* tiesiogine šios sąvokos prasme, tarsi jis būtų brangus užstatas. Jie nedelsdami ir su džiaugsmu atsakė į šį dievišką kvietimą, žinodami, kad čia yra *kitas*

būdas tarnauti Dievui, Bažnyčiai ir sieloms su tokiu pat atsidavimu, kaip ir kitų Opus Dei tikinčiųjų.

Su mūsų Tėvo ir tų trijų pirmųjų kunigų pagalba prašykime Viešpaties, kad ši dvasia būtų išsaugota Opus Dei prelatūroje, kad turėtume kunigus ir jų padedami plėstume apaštališkąją veiklą; kad visos ir visi turėtų stiprią šventą kunigystės sielą. Melskimės ir už tai, kad visame pasaulyje ir visoje Bažnyčioje atsirastų daug jaunimo ir subrendusių žmonių, kurie eitų kunigystės keliu, nuolankiai paklisdami Gerojo Ganytojo balsui.

Ir toliau melskitės už mano intencijas. Melskitės už Popiežiaus kelionę pirmomis šio mėnesio dienomis į Kroatiją. Trokštu, jog visą gyvenimą nuolat melstume Dievą, kad Jis padėtų mums įgyvendinti Jo Šventą Valią, besąlygiškai atsiduodami, su nuolatiniu dosnumu,

įsitikinę, jog susivienijus maldoje
dviem ar daugiau žmonių, mūsų
Dievas Tėvas mus tikrai išklausys
[14].

Taip pat norėjau, kaip ir
kiekviename laiške, paminėti įvairias
Opus Dei istorijos, mūsų asmeninės
istorijos, sukaktis, nes turime
prisiminti šiuos žodžius: „**Mūsų
Viešpats Dievas, prieš darydamas
gerą darbą žmonėms, pirmiausia
galvoja, kuriuos žmones pasirinkti
įrankiais... ir tada jiems suteikia
reikiamų malonių**“ [15].

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2011 m. birželio 1 d.

[1] Benediktas XVI, *Katechezės
susitikimas su pirmosios Komunijos
vaikais*, 2005/10/15.

[2] Mt 2, 11.

[3] Pr 3,5

[4] Rom 1, 18.

[5] Ten pat, 21.

[6] Vatikanu II Susirinkimas,
Pastoralinė Konstitucija *Gaudium et spes*, nr. 36.

[7] Benediktas XVI, *Kalba Romos
vyskupijos ekleziastinėje asamblėjoje*,
2010/06/15.

[8] Šv. Chosemarija, *Kalvė*, nr. 263.

[9] San Josemaría, *Notas de una
reunión familiar*, 1972/03/26.

[10] Benediktas XVI, *Homilija Corpus
Christi iškilmių proga*, 2008/05/22.

[11] Šv. Chosemarija,, *Kai Kristus eina
pro šalį*, nr. 84.

[12] Benediktas XVI, Apaštalinis paraginimas *Sacramentum caritatis*, 2007/02/22, n. 66.

[13] San Josemaría, *Notas de una reunión familiar*, 1972/06/01.

[14] Plg. Mt 18, 19.

[15] San Josemaría, *Instrucción*, 1934/03/19, n. 48.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-birzelio-
men/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-birzelio-men/) (2025-04-04)